

и жадъ; защото бѣха варвели на гладно сердце по вече отъ пять часове слѣдъ истичаніето на солице то. Павелъ рече на Виргинія:

“ Сестро моя, гладие замнна; ты си гладна и жадна; тука не намираме нищо да обѣдуваме.

“ Да слѣзиме пакъ отъ планина-та, и да отиднеме да искаме гозба отъ господаря на роби-

“ ня-та. — Не, любезный мой, не ща, рече Виргинія; защото големъ страхъ ми онъ причи-

“ ни. Науми си онова що казуване многожды майка ми: Хлѣбъ-атъ на лошъ челоуѣ-

“ къ-а наполнява уста-та съ песокъ. —

“ Како да сториме убо, рече Павелъ? Плодове-те на твѣ древа са негодни; нито поне е-

“ динъ тамаринъ или лемонъ не ся нахожда тука за да ся прохладишъ. — Богъ ще има

“ милость за насъ, рече Виргинія, онъ услышаваша гласа на малы-те птици, кон-то му про-

“ сятъ храна. ” Едвамъ бѣ произнесла твѣ рѣчи, и чуха журченіе на единъ изворецъ, кой-

“ то падаше отъ единъ ближній брегъ. Затекохася убо и прохладихася съ чисты-те и кристаловидны-те (билюровидны-те) му воды, собраха

и ядоха мало кардамъ, кой-то ся нахождаше по крайща-та му. Като гледаха за да найдатъ нѣ-